

(Hekayə)

Yenə soyuq, yenə şaxta insanı iliyinə qədr dondurur. Neçə gündür dayanmadan gəldiyimiz yolun isə sonu görənmir hele. Bir neçə əsgər yoldaşlarımız soyuğa tab gətirə bilmədiyindən heyətlə vıdalayıb. Biz isə be-

yegənə sevgidir ki, yad əlin bu sevgiyə uzandığını eşitdiyən an pəhləvənə çevrilir-sən.

O yad baxışları, söküb torpağında atana qədr də ürəyin sakitləşmiş. Sən sənin olanı qorumağa çalışırsan əslində.

-Dayan əsgər!

Zirvə

İlə ağır hava şəraitində həm silah-sursatımızı, həm də onları özümüzlə birgə gedəcəyimiz məkana aparırıq. Çıxdığımız yolun çətin olacağını hamımız bilirdik. Amma bu sevgi başqa sevgidir. Bu ele bir sevgidir ki, ananı-balanı, atanı-övləddən ayıra bilir.

Bu sevgi ele bir sevgidir ki, sonunda zirvələrə ucalırsan. Bəlkə də yaşayarkən çoxunun yaddaşında yox idin, amma o zirvəyə çatanda hər kəsin nəinki yaddaşında, həmçinin ürəyində var olursan. Bu ele bir zəvirlik ki, adını eşidən hər kəs ruhunun qırılmazlaşma baş əyəcək. Bax bele bir zirvə var bu eşqin yolunda.

Vətən eşqi...

Doğulduğun bir gündən ananın laylası qədr əziz, bir körpən təbəssümü qədr doğmadır sənə. Bəlkə də, heç kəsə paylaşıbilmədiyən

Düşüncələrimdən məni ayıran komandirimin səsi idi. O bizə düşmənin çox yaxında olduğunu bildirərək son tapşırıqlarını verirdi.

-Əsgər, sən damla qanımıza qədr döyüşəcəyik. Geri çəkilmək yoxdur. Ancaq irəli. Birdə çalışın bayrağımızı öndə aparın əskəri qoruyun ki, bayraq hər zaman layıq olduğu zirvələrdə dalğalansın!

-Oldu, komandir!

Artıq silah səsləri insanı lərzəyə salacaq qədr yaxından gəlirdi.

Çıxdığımız yola yüzrlə əsgərə başlasaq da bir-bir gözlerimizin öndə şəhid olan yoldaşlarımızın sayı hər dəqiqə daha da artırdı. Aman Allah ola bilməz əlində bayraq aparın əsgər olduğumuzu düşmənin snayperi nişan alıb dənəyən, o ayağında yaranlıb. Dizlərin torpağa qoyan igid əsgər var gücü ilə

Esmira Günəş

bayrağımızı başı üstə qaldırılı yelləyir. Sanki bu mərdiyyə ilə düşməne "sən bizə qalib gələ bilməzsən" ismancını verirdi.

Onu belə qorxmaz, mərd görmək hamımıza güc verirdi sanki. Tez onu dövrəyə alaraq qorumağa çalışırdı. Səmalarda soğun günəş işığında bele bərq vuran üç rəngli bayrağımızı isə bu dəfə mənə təhvil verdilər.

Komandirimin gözlerinə baxdım.

Sanki "sən bacarsan oğlum, sən bayrağımızı ən uca zirvəyə sancaraq düşməne həddini bildirəcəksən"- deyirdi.

İçimdə duyğular bir-birinə qarışmışdı. Məni gözələyən bir zirvənin olduğunu düşündüyüm halda, sən demə məni iki zirvə gözələyirmiş. Ouzğun döyüşlərin arasından qalibiyyətlə çıxmaq.

Uzun illərin həsrətindən sonra Vətən torpağına ilk dəfə ayaq basmaq. Havasını ciyərlərinə çəkib, bulduğundan so içmək... Bəlkə də bu duyğuların dillə gətirəcək söz hələ də lüğətimizdə yoxdur. Bu bambaşqa bir duyğudur.

Nəhayət ki, yuxusuz gecələrimizin, od-atovlu, marmı dolu günlərimizin sonu gəldi.

Bu da qələbə, bu da xoşbəxtlik, bu da zəfər. Bəli, bu qaliblik. Şanlı Azərbaycan ordusu tarixlər boyu qazandıq qələbələrə birini daha əlavə etdi. Otuz illik həsrətə son qoydu. Ürəklərdə qaysaq bağlayan Qarabağ dərdinə Vətənin torpaqlarını işğaldan azad edərək məlhəm oldu. Bu şanlı zəfərədə bayrağımızı zirvəyə sancmaq isə mənə tapşırıldı. Ayaqlarım sanki yerdən üzümüşdü. Mən o zirvəyə qanad açıb uçaraq çıxdım sanki.

Çatdım... Üçrəngli qürurunu, bayrağımı zirvəyə dikib, özümü göylərə tutdum. Bir bulut kimi yüngülləşmişdim qəlbim. Mən Vətən borcunu yerinə yetirmişdim. Dərindən nəfəs almaq istədim. Nədənsə alınmadı. Əlimi ürəyimə üstə qoydum. İltiq nəsa deydi. Başım gicəlləndi. Gözlerim mavi səmadən yavaş-yavaş sonsuzluğa doğru yol çəkirdi.

Mən öz zirvəmə doğru yola çıxmışdım.